

ГАЗДА ІЗ ВОЛИНСЬКИХ КОЗАКІВ

Кажуть, що Іванківці — це колиска двох волинських родоводів: Гайбонюків і Бобриків. Суцвіття Гайбонюків так рясніло, що крізь століття пагінці родоводу увітчують землю, славлять діло своїх предків. Один із таких пагінців — Дмитро Дорофійович Гайбонюк (на фото). Син Дорофія та Марії Гайбонюків успадкував від батьків потужний господарський хист і вписав в історію рідного села славу трудову сторінку: з інтервалом у два десятиліття двічі обирався головою правління місцевого колгоспу...

Хліборобську долю майбутній голова почав торувати на батьківському полі. Як і всі селянські хлоп'ята тягнувся до коней, тож у десять з лишком літ уже справно кермував вороними, боронував, а згодом і орав. До речі, від тієї «школи дитячого газдування» на чолі пана Дмитра залишився знак на все життя, і лише заступництво Всевишнього врятувало йому життя. Може, і гріх, але юний господар навіть радів, коли тато хворів. Тоді він порвався в полі як справжній господар.

У роки гітлерівської окупації для Дмитра навчання у Перемильській школі обірвалося у шостому класі. Тоді директор навчального закладу, переймаючись майбуттям вихованців, попередив:

- Учні високого зросту можуть у школу не приходити, бо окупанти дужих юнаків і дівчат вивозять на примусові роботи в Німеччину.

Ця пересторога стосувалася і Дмитра

Гайбонюка, бо і зростом вдався, і не хотів відправлятися на чужину.

Після війни Дмитро Гайбонюк закінчив тримісячні бухгалтерські курси при Рівненському кооперативному технікумі, у 1948 році разом із тисячами «западенців» відбудовував шахти Донбасу, а коли за 8 місяців повернувся у рідне село, там уже організували колгосп. Ставний двадцятирічний парубок потрапив у поле зору голови райвиконкому Аністратенка.

- Якщо залишишся у колгоспі бухгалтером, то на Донбас більше не поїдеш.

Ось так Дмитра Гайбонюка і освятили на першу посаду у колгоспі «Червоний прапор».

А за рік — призвали в армію. Служив поблизу Волгограда у полку, де колись армійські будні проводив Яків Джугашвілі — син Сталіна. За три роки і 8 місяців бравий вояка з Іванківців тричі побував у короткострокових відпустках у рідному селі. Після звільнення у запас працював бригадиром комплексної бригади, три роки навчався у Рівненській партшколі. Згодом почалися «сватання» у парторгани колгоспів «Дружба», ім. Суворова. Спраглий за хліботворчою працею молодий фахівець не сприймав паперової і «язикатої» партійної роботи, відтак завдяки численним перемовинам із районним начальством очолив комплексну бригаду, працював головним агрономом у Мошкові. А в 1965 році беручого господарника у рідному селі обрали головою правління колгоспу...

● Гайбонюки у повному складі...

ГАЗДА ІЗ ВОЛИНСЬКИХ КОЗАКІВ

Закінчення. Початок на 1 стор.

Дмитро Гайбонюк був восьмим головою з часу заснування колгоспу і змінив він майора у відставці Івана Олександрова, якого виверти долі із військових стежин привели у лабіринти сільського господарства. А чимало хазяйських прийомів Дмитро Дорофійович засвоїв у Григорія Гапончука – «тридцятитисячника», який із отих восьми очільників перемилівського колгоспу найдовше головував.

Розпочав іванківець багатолітню вахту на посаді голови правління колгоспу із будівництва дороги з Новоселівки в Перемилівку. Причому, спочатку ця справа гальмувалася. Одного разу Дмитро Дорофійович зайшов у кабінет до брата Володимира, який тоді очолював відділ агітації і пропаганди Рівненського обкому Компартії України. На вогник братнього діалогу завітав перший секретар обкому Іван Мозговий, який попросив Володимира Дорофійовича допомогти братові. Тоді не тільки розпочалося будівництво дороги у добрій співпраці із «Райшляхобудом» (начальник Вашищук Степан Михайлович), а й за три дні із полів господарства вивезли 3000 тонн цукрових буряків. Начальник управління ДАІ облуправління внутрішніх справ особисто очолює колону вантажівок.

За роки головування Дмитра Гайбонюка урожайність зернових зросла із 12 до 28 центнерів з гектара, а солодких коренів – із 200 до 380 центнерів. На перемилівських горбках ця динаміка досягнення – справжня господарська революція.

Крім того, у Перемилівці діяла міжколгоспна лікарня, збудували приміщення сільської ради. До речі, за сприяння брата голови Володимира Дорофійовича, який після партійної роботи очолює обласне управління кінофікації, у селі збудували клуб, у якому відкрили перший у районі сільський кінотеатр «Жовтень».

До речі, Володимир Дорофійович «вбив» для цього із обласного бюджету 30 тисяч карбованців.

У доробку Дмитра Гайбонюка – збудовані телятник, 4-рядний корівник, будинок тваринника, лазня, свердловина на воду у Перемилівці, реконструкція солом'яних дахів і глинобитних стін на фермських приміщеннях, а також зведений 4-рядний корівник, 4 свинарники у Мошкові. У колгоспі доглядали 650 фуражних корів і на відгодівлі зо сто. На молокозавод щодня відправляли по 4 тонни молока. Втім, майже 10 літ головування Дмитра Гайбонюка вмістили безліч господарських і життєвих клопотів для людей, для сіл.

Та найдорожчим скарбом, набутим за часи, коли іванківець очолював колгосп, були, звісно, сільські трудівники. Кожного з них, наче непрочитану книгу, відкривав для власного серця, а спомин про тих славних хлібодарів, що творили дивоказку на перемилівських полях і обійстях, зорітиме у душі Дмитра Дорофійовича допоки його віку на землі. Бо не викреслити із пам'яті трудову зв'язку і душевну велич колишнього польського жовнежа – перемилівського механізатора Петра Пруса, будівельників Максима Хмельовського, Федора Амброжука, комерсанта Мілентія Гуменюка, підвозчика Мілентія Козачука, тваринниць Клавдію Андрощук, Людмилу Гайбонюк, Ганну Березюк, Таїсію Лук'ячук і Таїсію Видрич, різноробочих Володимира Санжара, Василя Андрійчука. Зорали літа їхні непрості долі, але і у поважному віці вони топчуть стежини власних доль.

На жаль, уже відзорили на життєвих обр'ях головний агроном Степан Щербачук, іменем якого назвали поле, Микола Лук'ячук, бригадир тракторної бригади Петро Андрухов, головний інженер Степан Андрійчук, головний зоотехнік Ольга Ярошук та інші. Світлі образи цих трударів час від часу виринають з-за хмар спогадів, їхні голоси тужливими мелодія-

ми лягають на струни серця...

Довелося Дмитру Дорофійовичу тривалий час працювати заступником голови правління у колгоспах «Правда», ім. Жданова. А в середині дев'яностих років минулого століття знову очолив господарство у Перемилівці. Тодішній голова районної ради Володимир Вінчук і начальник районного управління сільського господарства Володимир Мельничук умовили бувало у бувальцях господарника вдруге увійти в ту ж річку. І пенсіонер знову взявся за віжки хазяйнування. Щоправда, домовився з керівниками, що працюватиме лишень до 70-ліття. Власне, так і сталося. Щоправда, після ювілею на старий Новий рік 1998 року довелось ще весною обсіяти і обсадити перемилівські поля.

- Певною мірою, - пригадує Дмитро Дорофійович, - відчував психологічний дискомфорт на всіляких нарадах у районі. Кругом молоді керівники, лишень я та Василь Пекарчук із Певжі підносили їх середньостатистичний вік. Та це для жарту, бо до нас ставилися...

шаною і намагалися в усьому допомогти. Хоч би як, але ж літа і віку не обманути навіть ентузіазмом і завзяттям...

За роки більш як півстолітньої трудової діяльності Дмитру Дорофійовичу довелося купатися у душевних струменях сотень і тисяч людей. А успішному газдуванню перш за все завдячує колишнім керівникам району Михайлу Аністратенку, Павлу Шльопкіну, Михайлу Усанову, начальнику управління сільського господарства Якову Охоті, голові райвиконкому Володимирі Дідику. Зростав як господарник, звеличувався як людина, дружньому колу побратимів Олександра Гордієвича, Василя Пекарчука, Михайла Секели, Радіона Харкова. Скупався у душевних доброчестях господарника від Бога Анатолія Харитонюка. Енергетика душі цього славного товариства додавала сил творення, надихала на добрі справи. Не дивно, що ці люди – на особливому душевному обліку, бо в переплетеннях з їхніми долями Дмитро Дорофійович чіткіше виокремлює і власну путь...

За часи головування і за всю трудову діяльність Дмитро Гайбонюк не вилежувався на курортах і морях. Лишень раз побував на десятиденному відпочинку у Закарпатті. Генетичний потенціал вимагав не морської засмаги, а щоденного трудового загартування. І про це ветеран не шкодує. Хоча літа і беруть своє, але на денці серця тишить його надія на трьох синів, шістьох онуків, п'ятьох правнуків. І зігріває його душу світла лебідонька вірна дружина Раїса Кирилівна, із якої більше шести десятків літ на іванівському обійсті зустрічають світанки долі...

Віталій ТАРАСЮК.

P.S. Коли матеріал готувався до друку, з Іванківців надійшла скорботна звістка: не стало на землі Раїси Кирилівни Гайбонюк. Висловлюємо глибоке співчуття родині. Нехай пам'ять про славну жінку буде світлою і вічною.